

[Socialministeren]

I 1973 afgav kontaktudvalget en rapport vedrørende centralregistrering af stofmisbrugere. Et flertal i den arbejdsgruppe, som udarbejdede rapporten, gik ind for iværksættelse af en central registrering, medens et mindretal ikke fandt dette hensigtsmæssigt. Kontaktudvalgets indstilling var, at der, såfremt der overhovedet skulle oprettes et centralregister, kun skulle registreres stofmisbrugere, der tages i lægelig behandling, og at registrets oplysninger alene skulle benyttes til behandlingsmæssige eller forskningsmæssige formål.

Seiv et centralregister med dette indhold, der jo står i absolut modsætning til det fremsatte forslag, blev imidlertid mødt med meget stærk modstand. Især kunne det ikke accepteres af den overvejende del af dem, der skulle benytte registret eller levere oplysninger til det: læger, behandlingsinstitutionernes personale og mange andre. Det turde være en absolut forudsætning for et tilfredsstillende register, og indenrigsministeren fandt da heller ikke anledning til at søge etableret en central registrering.

Siden da er behandlingen videreudviklet på amtskommunalt plan i overensstemmelse med de retningslinjer, som kontaktudvalget har anbefalet. I amtskommunerne samles trådene, således at der inden for sygehuslovgivning og sociallovgivning kan gives et velafbalanceret behandlingstilbud, alt afhængig af den enkeltes behov. Udviklingen er ikke tilendebragt, og det bliver den vel aldrig, forstået på den måde at der kan garanteres fuld helbredelse i alle tilfælde.

Behandlingseffekten er stigende i takt med kommunernes og amtskommunernes udbygning, og udviklingen har vist, at vi her i landet har handlet rigtigt ved at bygge på frivillighed i størst muligt omfang.

Jeg kan indskyde, at embedslægerene er involveret i tilrettelæggelsen af stofmisbrugerbehandlingen, idet de bl. a. skal rådgive de praktiserende læger og være mellemlid mellem disse og forskellige behandlingsinstitutioner, også hvad angår eventuel behandling med metadon og støttemedicin.

De tager endvidere del i de tværfaglige såkaldte metadonsamråd, som en række amtskommuner har nedsat for bl. a. at styre anvendelsen af metadon i behandlingen af stofmisbrugere. Samrådenes hovedopgave er på lokalt plan at koordinere den behand-

lingsindsats, der finder sted i institutioner, sygehuse, kriminalforsorg og hos praktiserende læger. På denne baggrund er kontaktudvalget i dag af den opfattelse, at en central registrering heller ikke har nogen behandlingsmæssig effekt.

Den anden del af forslaget drejer sig om, at registret skulle stå til rådighed for de politimæssige myndigheder, det vil sige, at oplysninger derfra skulle kunne bidrage til bekæmpelse af narkohandel. I den forbindelse må jeg pege på, at Den almindelige danske Lægeforening og Danske Psykiateres Selskab har udtrykt frygt for, at bevidstheden om, at der foregår central registrering på behandlingsstederne, kunne afholde stofmisbrugere fra at søge behandling. Denne frygt, som jeg fuldt ud deler, kom til udtryk allerede under overvejelserne om oprettelse af et centralt behandlingsregister og må naturligvis give sig endnu stærkere til kende ved tanken om et register, der skal afgive oplysninger til politiet.

Regeringen er enig med forslagsstillerne i, at det uvæsen, som handel med narkotika er, bør bekæmpes med alle midler, der er velegnede til formålet. I den forbindelse stiller jeg mig noget tvivlende over for værdien af et centralregister over stofmisbrugere, allerede fordi de enkelte brugere og småhandelnde i så henseende er uden interesse. Det er næppe den vej, vi skal gå for at finde frem til større forhandlere og bagmænd, og der er som nævnt en nærliggende absolut risiko for, at det positive behandlingsarbejde, der er i gang, vil blive slået i stykker. Frygten for registret vil ganske givet afholde en stor del misbrugere fra at henvende sig til sygehuse og behandlingssteder, med det resultat at kriminaliteten blandt dem stiger i deres forsøg på at skaffe stoffer, eller i værste fald går de simpelt hen til grunde.

Med disse ord mener jeg at have gjort det klart, at regeringen finder forslaget helt uegnet til gennemførelse; et centralregister over narkomaner vil kun kunne få negative virkninger.

Inge Fischer Møller (S):

I forlængelse af socialministerens bemærkninger vil jeg gerne tilføje, at der ikke skal herske tvivl om, at også den socialdemokratiske folketingsgruppe gerne arbejder for fort-